

متن پرسش

«إِلٰهِي إِلَيْكَ أَشْكُو نَفْسًا بِالسُّوءِ أَمَّارَةً، وَ إِلَيَّ الْخَطِيئَةَ مُبَادِرَةً، وَ بِمَعَاصِيكَ مُوَلَّعَةً...» سلام و عرض ادب. بعد از انس و گذراندن معارفی بس نورانی، گاهی در صحنه های امتحان، از وسوسه های شیطان بر روی نفس اماره شکست خورده و زمین گیر می شویم. در چنین وضعیتی نوعی یأس از ادامه آن معارف حقه برای ما پیش می آید. در حقیقت از خودمان مأیوس می شویم و به خودمان می گوئیم تو اگر قرار بود آدم بشی با این معارف عالیه باید آدم می شدی. حال چه باید کرد؟ حقیقتاً چو بید بر سر ایمان خویش می لرزم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اتفاقاً آن فراز که از مناجات الشاکین مطرح کردید، حکایت امیدی است در جان انسان نسبت به عبور از ضعفها و گناهایی که برایش پیش آمده به همان معنایی که جناب مولوی به میان می آورد و می گوید: «تو مگو ما را به آن شه راه نیست / با کریمان کارها دشوار نیست». موفق باشید